

КОВО

ЖИТЕЛІ СТЕТРИОЛУ називали її Гуркітливою Скелею. Вони приблизно знали, де вона знаходиться: десь у глибині обпаленої сонцем, пустельної частини материка. Їм був знайомий гуркіт, що змушував землю здригатися у всіх напрямках на сотні миль довкола. А ще вони знали ім'я темного, зловісного створіння, ув'язненого там. Ба більше, вони знали, що те місце варто оминати, якщо хочеш зберегти життя.

Тож сотні років ніхто не навідував в'язня — самця горили Ково. Та навіть якби хтось спробував це зробити, то наразився б на небезпеку. Адже Гуркітлива Скеля знаходилася у Стетриольській пустелі, на чималій відстані від найближчого джерела води. Зусібіч скеля була прямовисною та абсолютно гладенькою, начебто хтось зрізав усі нерівності

одним потужним змахом гігантського леза. Верхів'я скелі було розпечене сонцем до несамовитих двохсот градусів чи близько того — звісно, ніхто ніколи не вимірював точну температуру, проте її було достатньо, щоб миттєво і вщент спопелити будь-чию ногу, черевик або лапу, які наважилися б ступити на скелю.

Сама тюрма — сплетіння непрохідних ґратів, міцних, як алмаз, — здавалося, виростала з верхів'я скелі. Вона палахкотіла сліпучо-білим сяйвом, особливо — на своїх найвищих точках, як-не-як вона мала невиразну форму величезних оленячих рогів, установлена понад століття тому Великим Звіром Теллуном.

І, звісно, над нею сидів орел Халавір, гострозорий охоронець, що вартував Ково щодень та щоночі.

Отже, жодного відвідувача. Жодного за надзвичайно тривалий час. Як наслідок — віддалений гуркіт.

— Спершу я здеру з них шкіру, — ревів голос, схожий на грім у далеких горах. — Я розіб'ю їхні голови власноруч. Я оберну їхні кістки їхніми ж зеленими мантіями та підпалю їхні домівки. Їхні фортеці стануть пилом під моїми ногами.

Люті очі велетенського самця горили пильно дивилися з-за ґратів. Його густе чорне хутро було занадто обтяжливим у спеку. Розміри клітки позбавляли змоги поворухнутися, тож він сидів, розмірковуючи та чекаючи.

Так тривало впродовж багатьох поколінь. Відтоді як його ув'язнили, королі сходили на престולי і втрачали їх, імперії розквітали і занепадали, а він, як і раніше, чекав. І доки він чекав, Ково мріяв про помсту.

— Я вбив чотирьох Великих Звірів, — бурмотів він. — Коли я звільнюся, я покараю тих пихатих Зелених Мантій, їхніх послідовників. Я пошматую їхніх звіродухів та власноруч повбиваю всіх отих кволих смертних. Декого з них повільно задушю, інших утоплю, а решту розтопчу ногами.

Він погладив жорсткою долонею роги, що його затискали. Десь удалині пронизливо і розпачливо скрикнув хижий птах у розпеченому повітрі.

— Вже не довго. Нікчемні людці. Якби я опинився на волі, всі талісмани були б уже у нас. Ми були б королями цього світу, й усі поклонялися б нам.

Його могутні м'язи заграли під шкірою, коли він навалився на стіни клітки.

— Мій час наближається. Незабаром вони прийдуть по мене, — пробурчав він, пильно вдивляючись у малесенький клаптик пустелі, що міг бачити. — Гератон ось уже кілька тижнів на волі. Повільні, жалюгідні людиці. Можливо, я повідриваю їм пальці.

Він підняв голову, його гігантські ніздрі затремтіли, коли він втягнув повітря. Повільно його обличчя розтягнулося у підступній посмішці.

— Гератон! — прогремів він. — Нарешті!

— Я розумію твоє нестримне бажання пролити кров своїх недругів, — промовив голос позаду нього. — Однак після століть чекання, хіба суттєво, коли це станеться? Через місяць чи через два?

— Я чекатиму стільки, скільки потрібно. Головне — щоб мій задум здійснився, — відповів Ково. — Стань так, щоб я міг тебе бачити.

Темноволосий хлопець з'явився в полі зору самця горили і зупинився за декілька кроків від клітки, неподалік від самісінького краю стрімчака, до якого хлопець стояв спиною. Він був маленьким, худим і жахливо попеченим сонцем; малоімовірним видавалося, що він досягнув того віку, коли п'ють Жовч.

Видовжені закривавлені подряпини виднілися на його плечах. Підшви його черевиків диміли, проте він, здається, не помічав цього. Можливо, причина цього крилася в тому, хто насправді ховався у його тілі, зиркаючи жовтими зміїними очима з великими розширеними зіницями.

— Надзвичайно маленьке створіння як для тебе, — прогарчав Ково. — Більше схоже на твій перекус, ніж на твого посланця.

Він подивився у небо: Халавіра поряд не було. Вчасно, як ніколи: його невсипущий вартовий відлучився саме тоді, коли до нього прийшов відвідувач.

— О, я впевнена, що з'їм його згодом, — сказав хлопець, і, хоча то не був голос Гератон, не абсолютно її голос, проте в ньому відлунювало моторошне зміїне сичання.

— Ш-ш-ш-що ж... Давно не бачилися. Чим займався весь цей час?

— Дуже смішно, — прогарчав Ково. Його темні очі зблиснули з-під гнівних зведених брів. — Ти прийшла сюди, щоб нахвалитися своєю свободою?

— Ні, — майже співчутливо відповіла Гератон. — Я хочу розповісти тобі, як добре все у нас просувається. Загарбники щойно

викрали Кришталевого Полярного Ведмеда у тих паскудних карликів у зелених мантіях. До того ж я змогла трошки розважитися, піддавши моральним тортурам одного з них, оскільки його мати є однією з моїх підданих. Треба було бачити його обличчя, коли вона спробувала його вбити. Це було *неперевершено*.

— Чудово, — сказав Ково. — Можеш залишити мене тут хоч на цілу вічність, якщо тобі заманеться. Я почекаю, поки ти там розважатимешся.

— Твій час для розваг теж невдовзі настане, — зауважила Гератон, прикриваючи рот хлопця рукою, бо щойно змусила того навмисне позіхнути. — Маємо майже всі талісмани, необхідні для твого звільнення.

— Це майже те, що я хотів почути, — сказав Ково загрозово.

— Повір мені, — мляво відказала Гератон. — У нас є способи, щоб дізнатися про все, що роблять Зелені Мантії, і ми точно знаємо, куди далі прямуватимуть Четверо Полеглих. Як завжди. Ми здобудемо наступний талісман, а потім знищимо їх.

— Я вже помітив, що ви досі їх не знищили, — сказав Ково. — Може, поясниш, чому вони досі живі?

Гератон недбало махнула рукою хлопця.
— Вони ще потрібні мені. Нам. Нашому
Королю Рептилій. Не переймайся, всі вони
незабаром помруть.

Хлопець несподівано скрикнув від болю та
впав накарячки. Його шкіра вмить вкрилася
пухирями.

— Прокляття! — прошипіла Гератон, на-
прочуд спокійним голосом, хоча обличчя
хлопця спотворилося агонією. — Цей жалю-
гідний маленький костюм більше не зможе
мені служити. Мабуть, я маю покликати
назад його птаха, щоб той відніс цей не-
потріб.

— А, — сказав Ково, — то ось як ти
його сюди підняла.

— Так. Ми обрали якнайменше людське
створіння та за допомогою Жовчі встановили
зв'язок між ним та велетенським грифом, —
відповіла вона.

Ково уважно подивився в небо й побачив
величезні крила, хтось кружляв над ними.
Але це був не Халавір.

Хлопець упав на землю, і гіркий запах
горілого волосся наповнив повітря.

— Ну все, — продовжила Гератон, — цей
майже мертвий. Як банально. Гадаю, на сьо-
годні все. Бувай, Ково.

— Зажди! — заревів той, схопившись за роги. — До якого часу я застряг у цій дірі?

— До наступного разу, коли я тебе побачу, — просичала вона. Її голос дедалі тихішав; очі хлопця заплющилися, і життя згасало в його тілі, — тоді ми обоє опинимося на волі.

— А потім... весь Ердаc буде нашим.